

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Варна, 09.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
мл.с. Симона Р. Донева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от мл.с. Симона Р. Донева Въззивно гражданско дело № 20213100502928 по описа за 2021 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 279829/23.03.2021 г., депозирана от П. АНГ. ХР. с ЕГН: ***** и ЕЛ. АНГ. П. с ЕГН: ***** , действащи чрез адв. Ю.Д. срещу Решение № 260815 от 9.03.2021 г., постановено по гр. д. № 19658/2019 г. по описа на РС-Варна, в частта относно квотите на допуснатите до делба поземлени имоти, находящи се в землището на гр. Бяла, община Бяла, област Варна:

1. Поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.46.56, находящ се в м-ст "Ксахандаки" с площ от 6467 кв. м., при граници имоти с №№ 07598.46.84; 07598.46.57; 07598.46.55;

2. Поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.49.41, находящ се в м-ст "Ени махле" с площ от 10 838 кв. м., при граници имоти с №№ :07598.158.5; 07598.158.3; 07598.49.39; 7598.158.4; 07598.49.40;

3. Поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.102.28, находяща се в м-ст "Лонгоз" с площ от 4 979 кв. м., при граници имоти с №№ 07598.102.51; 07598.102.42; 07598.102.43; 07598.102.27;

4. Поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.398.10, находящ се в ЗВКО "Аян плай" с площ от 10 294 кв. м., при граници имоти с № № 07598.398.12; 07598.398.11; 07598.407.22; 07598.398.9; 07598.398.3; 07598.398.2; 07598.398.13 и

5. Поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.405.13, находящ се в ЗВКО "Аян плай" с площ от 14578 кв.м., при граници имоти с № № 07598.409.18; 07598.405.12;

07598.405.11; 07598. 405.10; 07598.405.4; 07598.405.3; 07598.405.14, при квоти както следва:

- ТР. К. ХР., ЕГН: ***** - 6/108 ид. ч.;
- В. Ж. АТ., ЕГН: ***** - 2/108 ид. ч.;
- Ж. В. Ж., ЕГН: ***** - 2/108 ид. ч.;
- Г. В. Ж., ЕГН: ***** - 2/108 ид. ч.;
- Н. П. ХР., ЕГН: ***** - 12/108 ид. ч.;
- АТ. ИЛ. Г., ЕГН: ***** - 6/108 ид. ч.;
- ХР. ИЛ. ХР., ЕГН: ***** - 6/108 ид. ч.;
- ЕЛ. АНГ. П., ЕГН: ***** - 6/108 ид. ч.;
- П. АНГ. ХР., ЕГН: ***** - 6/108 ид. ч.;
- СТ. АЛ. Д., ЕГН: ***** - 2/108 ид. ч.;
- ДР. ХР. Р., ЕГН: ***** - 2/108 ид. ч.;
- ЗЛ. В. АП., ЕГН: ***** - 1/108 ид. ч.;
- Д. В. АЛ., ЕГН: ***** - 1/108 ид. ч.;
- ХР. СТ. В., ЕГН: ***** - 6/108 ид. ч.;
- К. П. ДЖ., ЕГН: ***** - 6/108 ид. ч.;
- А. ОГ. ДЖ., ЕГН: ***** - 6/108 ид. ч.;
- П. Г. ИВ., ЕГН: ***** - 6/108 ид. ч.;
- АНГ. В. Й., ЕГН: ***** - 6/108 ид. ч.;
- ЕЛ. Д. М., ЕГН: ***** - 4/108 ид. ч. ;
- ЗЛ. Д. М., ЕГН: ***** - 4/108 ид. ч.;
- ЕНЧ. К. ЕН., ЕГН: ***** - 8/108 ид. ч.;
- ИЛ. Н. ИЛ., ЕГН: ***** - 4/108 ид. ч.;
- ЕЛ. Н. ИЛ., ЕГН: ***** - 4/108 ид. ч.

По делото е депозирана и **въззивна жалба с вх. № 280056/24.03.2021 г.**, депозирана от **ХР. СТ. В., ЕГН: *******, **ЕЛ. Д. М., ЕГН: *******, **ЗЛ. Д. М., ЕГН: *******, **П. Г. ИВ., ЕГН: *******, **ЕНЧ. К. ЕН., ЕГН: *******, **ЕЛ. Н. ИЛ., ЕГН: *******, **ИЛ. Н. ИЛ., ЕГН: *******, **А.О. Д., ЕГН: *******, **К. П. ДЖ., ЕГН: *******, действащи чрез адв. Д.В., срещу Решение № 260815 от 9.03.2021 г., постановено по гр. д. № 19658/2019 г. по описа на РС-Варна в частта за квотите на съделителите.

Във въззивната си жалба с вх. №279829 от 23.03.2021 г., П. АНГ. ХР. и ЕЛ. АНГ. П. сочат, че постановеното решение е неправилно, необосновано и незаконосъобразно, като същото е постановено в противоречие със събраните по делото доказателства, материалния закон и трайната съдебна практика. Считат, че съдът неправилно е определил квотите в съсобствеността, като молят делбата да бъде допусната при квоти за П. АНГ. ХР. - 5/72 ид. ч. и за ЕЛ. АНГ. П. - 5/72 ид. ч. Сочат, че в решението първоинстанционният съд е неправилно обсъдил само и единствено удостоверение за наследници, свидетелство за венчание и решение № 11000 от 10.06.1999 г. на ПК- гр. Бяла. Твърдят, че съдът не е взел предвид основаниято, на което К. Г. е станал собственик на процесните имоти, а именно представения Нотариален акт № 18, том Н, дело № 351/1959 г. по опис на нотариус И.К., от

който е видно, че К. Х. Г. е признат за собственик върху недвижим имот въз основа на Указа за уреждане на задълженията по отменения закон за селското стопанско настаняване на бежанците. Процесните имоти са придобити по време на брака на К. и Н. Г.а, поради което към момента на придобиването на имотите през 1959 г., същите са станали съпругеска имуществена общност. Сочат, че след смъртта на К. Г., неговите дялове от имотите са придобити по наследство от съпругата му и неговите братя, като квотите им се определят по реда на чл. 9, ал. 2, изр.първо от ЗН от 1950г., респективно Н. Г.а е станала собственик на 5/6 ид. ч. от имотите. Сочат, че след смъртта на Н. Г.а, доколкото същата е нямала деца, дяловете на последната от процесните имоти следва да бъдат разпределени между нейните братя, както и между техните наследници по права линия, които ги заместват. Развиват подробни съображения за квотите на всеки от братята на Н. Г.а, както и за квотите на техните наследници. Молят за отмяна на решението и за постановяване на ново, с което да делба на процесните поземлени имоти да бъде допусната при квоти 5/72 ид. ч. за ЕЛ. АНГ. П. и П. АНГ. ХР.. Молят да бъде присъден самостоятелен имот на двамата, равняващ се на 5/72 ид. ч. за всеки от тях. Претендират разноски.

В срока за отговор въззиваемите (ищци в първоинстанционното производство), излагат доводи за правилността на решението, като молят за потвърждаването му.

Във въззивна жалба с вх. № 280056/24.03.2021 г., депозирана от ХР. СТ. В., ЕЛ. Д. М. /неправилно посочена Захаријева/, ЗЛ. Д. М., П. Г. ИВ., ЕНЧ. К. ЕН., ЕЛ. Н. ИЛ., ИЛ. Н. ИЛ., А.О. Д., К. П. ДЖ., се излагат доводи за неправилността на решението, поради постановяването му в нарушение на съдопроизводствени правила, материалния закон и необоснованост. За неправилен намират извод на съда, че единствен собственик на делбените имоти е бил К. Г., доколкото към момента на смъртта му е действал СК от 1968 г., според който недвижимите и движимите вещи и права върху вещи, придобити от съпрузите през време на брака, принадлежат общо па двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити, и служат за задоволяване нуждите на семейството. Считат, че след смъртта на К. Г., съпругата му Н. Г.а е притежавала $\frac{1}{2}$ от имотите, като отделно от това е наследила част от другата $\frac{1}{2}$ ид. ч., притежавана от починалия си съпруг, съобразно с правилата, посочени в чл. 9, ал. 2 ЗН. Твърдят, че съпругата е наследила $\frac{2}{3}$ ид. ч. от частите на съпруга си, а останалата $\frac{1}{3}$ ид. ч. се наследява от неговите братя. Молят за отмяна на решението и за постановяване на ново такова, с което да се преизчислят квотите на съделителите по отношение на имотите, като се вземат предвид изложените в жалбата доводи. Претендират разноски.

В законоустановения срок не е постъпил отговор на тази въззивна жалба от никоя от насрещните страни.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, въззивниците ХР. СТ. В., ЕЛ. Д. М., ЗЛ. Д. М., П. Г. ИВ., ЕНЧ. К. ЕН., ЕЛ. Н. ИЛ., ИЛ. Н. ИЛ., А.О. Д., К. П. ДЖ., редовно уведомени, лично се явява П.И., представляват се от адв. В.. Поддържа депозираната от страната въззивна жалба. Претендира разноски. Възражава за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от адв. П..

Въззиваемите Е.П., П.Х., А.Й., Д.Р., С.Д., З.А. и Д.А., редовно призовани, не се явяват, не се представляват.

Въззиваемите Т.Х., А.Г., Н.Х., Х.Х., В.А., Ж.Ж. и Г.Ж., редовно призовани, не се явяват, представляват се от адв. П.. Същият моли за потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендира разноски. Възражава за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от страна на адв. В..

Съдът, като взе предвид направените в жалбата оплаквания и възраженията на

въззиваемия, и съобразно правомощията си по чл. 269 ГПК, **констатира следното:**

Производството по гр. д. № 15825/2019 г. на Районен съд - Варна е образувано по предявен от Т.Х., А.Г., С.Х., Н.Х., Х.Х., Вельо А., Ж.Ж. и Г.Ж. срещу Е.П., П.Х., А.Д., К.Д., Д.Р., С.Д., З.А., Д.А., Х.В., П.И., А.Й., Е.М., З.М., Е.Е., И.И. и Е.И., иск за допускане на съдебна делба на поземлени имоти, находящи се в землището на гр. Бяла, община Бяла, област Варна:

1. Поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.46.56, находящ се в м-ст "Ксахандаки" с площ от 6467 кв. м., при граници имоти с № № 07598.46.84; 07598.46.57; 07598.46.55;

2. Поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.49.41, находящ се в м-ст "Ени махле" с площ от 10 838 кв. м., при граници имоти с № №: 07598.158.5; 07598.158.3; 07598.49.39; 7598.158.4; 07598.49.40;

3. Поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.102.28, находящ се в м-ст "Лонгоз" с площ от 4 979 кв.м., при граници имоти с № № 07598.102.51; 07598.102.42; 07598.102.43; 07598.102.27;

4. Поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.398.10, находящ се в ЗВКО "Аян плай" с площ от 10 294 кв.м., при граници имоти с № № 07598.398.12; 07598.398.11; 07598.407.22; 07598.398.9; 07598.398.3; 07598.398.2; 07598.398.13 и

5. Поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.405.13, находящ се в ЗВКО "Аян плай" с площ от 14578 кв.м., при граници имоти с № № 07598.409.18; 07598.405.12; 07598.405.11; 07598. 405.10; 07598.405.4; 07598.405.3; 07598.405.14, на осн. чл. 34 ал. 1 ЗС.

Ищците твърдят, че са станали съсобственици на процесните имоти по наследяване от К. Х. Г., починал на 29.04.1969 г. Сочат, че поземлените имоти му били възстановени по силата на решение № 11000 от 10.06.1999 г. на Поземлена комисия – гр. Бяла.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от **ЕНЧ. К. ЕН. и П. Г. ИВ.**, чрез адв. Д.В.. В същия се излагат доводи, че не възразяват да бъде извършена делба, като посочват квоти, различаващи се от тези в исковата молба.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, депозиран от **П.А. Х. и ЕЛ. АНГ. П.**, чрез адв. Ю.Д.. В същия се излагат доводи за допустимостта на производството. Позовават се на разпоредбата чл. 13, ал. 1 СК от 1968 г., според която недвижимите имоти, придобити по време на брака принадлежат на двата съпрузи независимо на чие име са придобити, както и на чл. 9, ал. 2 ЗН /последно изм. от 1.01.1951 г., според който когато съпругът наследява с възходящи или братя и сестри, или с техни деца, той получава половината от наследството, ако то е било открито преди навършването на 10 г. от сключването на брака, а в противен случай получава 2/3 от наследството, от където извеждат доводи, че съпругата Н. Г.а притежава 5/ 6 ид. ч. от процесните имоти. Молят при извършване на делбата, съдът да съобрази посочените в отговора им квоти в съсобствеността.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от **АНГ. В. Й.**, в който се излагат доводи за недопустимост на иска по отношение на С.Х.. Сочи, че преживялата съпруга придобива 2/3 ид. ч. от дела на съпруга си, наред с нейната 1/2 ид. ч. от процесните имоти или общо 5/6 ид. ч. от тях. Оспорва представеното удостоверение за наследници, доколкото в същото част от посочените наследници на К. Г. са не негови наследници, а на съпругата му – Н. Г.а.Моли делбата да бъде допусната при квотите, заявени в отговора му.

Останалите ответници не са депозирали отговор на исковата молба.

Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора и като взе предвид, събрания и приобщен по дело доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установени следните фактически положения:

Между страните не е спорно, а и от представените по делото доказателства се установява, че К. Х. Г. е починал на 29.04.1969 г. Същият е оставил следните наследници: съпруга-Н. Н. Га /починала на 31.01.1985 г./ и братя К. Г. /починал на 1.11.1970 г./, Ил. Х. Г. /починал на 12.05.1980 г./ и Н.Х. Г. /починал през 1990 г./

Не е спорно, а и от представеното свидетелство за венчание № 18 от 24.02.1924 г., издадено от Българската екзархия, се установява, че К. Х. Г. и Н. Н. Га са сключили граждански брак, който е бил прекратен със смъртта на съпруга, съответно на 29.04.1969 г. От брака им няма родени деца.

В производството е безспорно, че Н. Га е починала на 31.01.1985 г., като е оставила следните наследници: братя – Х.Т. /починал през 1944 г./, А.Д. /починал през 1966 г./ и Ил. Д. /починал на 3.01.1986 г./.

От представените удостоверения за наследници от 16.01.2020 г. и от 22.01.2020 г. /л. 110 и л. 136 от делото на ВРС/ се установява, че **наследници на починалия Х.Т.** са: **I.** синът му - А.Н. /починал на 12.07.1963 г./, който е оставил наследници: **I.1.** съпруга – Т. Да /починала на 22.03.2008 г./, **I.2.** дъщеря – Е.П. и **I.3.** син – П.Х., както и **II.** дъщеря му – Е.П. /починала на 13.02.1982 г./ и оставила наследници: **II.1.** Д.П. /починала на 29.12.2019 г./ - наследници: **II.1.1.** дъщеря – Д.Р., **II.1.2.** син - С.Д. и **II.1.3.** син - В. Д. /починал на 12.05.2017 г./ - оставил наследници: двете му дъщери: **II.1.3.1.** - З.А. и **II.1.3.2.** Д.А. и **II.2** Х.В..

Установява се от представените два броя удостоверения за наследници от 16.01.2020 г. и 21.01.2020 г. /л. 110 и л. 133 от делото на ВРС/, че **наследници на А.Д.** са **I.** М. Н. /починала на 12.10.2019 г./, оставила наследници: син **I.1.** П. Д. /починал на 9.05.2017 г. с наследници-съпругата му **I.1.1.** Мари Д. и **I.1.2.** син- К.Д./, **I.2.-** дъщеря А. Д., **II.** Дъщеря: Р.В. /починала на 2.08.2012 г./ с наследници: **II.1.** дъщеря П.И. и **II.2.** син – А.Й..

Видно е от представените писмени документи, че наследници на брата на Н. Г. – **Ил. Д.** са: **I.** синът му: Д. Д. /починал на 27.04.1990 г./, оставил наследници: **I.1.** съпруга: К. Да /починала на 17.01.2001 г./ и две дъщери: **I.2** - Е. М. и **I.3.-** З.М., **II.** дъщеря му – И.Я. /починала на 29.03.2005 г./, оставила за наследник сина си: **II.1** Е.Е. и **III.** син: Н.Н. /починал на 20.01.2017 г./, оставил наследници: **III.1.** син – И.И. и **III.2.** дъщеря Е.И..

Установява се, че наследници на брата на К. Г. – **К. Г.** са синът му: **I.** Т.Х. и **II.** дъщеря му: К. А.а /починала на 1.07.2017 г./, като е оставила за наследници: съпруг: **II.1.** В.А. и два сина: **II.2.** Ж.Ж. и **II.3.** Г.Ж..

От представеното удостоверение за наследници изх. № РД 94000-1326 /1/ от 13.06.2019 г. /л. 4/ се установява, че наследници на **Ил. Г.** /брат на К. Г./ са: **I.** съпругата му В. Га /починала на 8.10.1994 г./ и двамата му сина: **II.** А.Г. и **III.** Х.Х..

От горепосочено удостоверение за наследници е видно, че наследници на третия брак на К. Г. – **Н. Г.** са: **I.** синът му П. Х. /починал на 7.11.1987 г./, който е оставил за наследници: **I.1.** съпругата си С.Х. и **I.2.** син: Н.Х..

Представен е заверен препис на нотариален акт за право на собственост върху недвижим имот, издаден въз основа на Указа за уреждане на задълженията по отм. Закон за селско стопанско настаняване на бежанците № 18, том II, дело № 351/1959 г. /л. 109 от делото на ВРС/, подписан и от заместник – председателя на Държавна спестовна каса – Централно управление – Вътрешни държавни заеми. От съдържанието на същия се установява, че К. Г. е получил по отм. Закон за селско стопанско настаняване на бежанците

следните държавни недвижими имоти, за които не притежава нотариален акт: а именно: 1/. нива в землището на с. Бяла, м-ст "Лонгоз" с площ от 4 900 кв. м. на стойност от 49, 80 лв., 2/. нива в землището на с. Бяла, с площ от 11 440 кв. м., на стойност от 91.52 лева, 3/. нива в землището на с. Бяла, с площ от 4 850 кв. м., на стойност от 19,40 лв.; 4/ нива в землището на с. Бяла, с площ от 1 620 кв. м., на стойност от 6,48 лева, 5/. нива в землището на с. Бяла, м-ст "Аян плай" с площ от 16 200 кв. м., на стойност от 64,80 лева, 6/. нива в землището на с. Бяла, м-ст „Лозята“, с площ от 10 140 кв. м., на стойност от 10,40 лева, 7/. нива в землището на с. Бяла, м-ст „Ени махле“, с площ от 10 840 кв. м., на стойност от 86.72 лева и 8/. дворно регулирано място, находящо се в с. Бяла, с площ от 1 100 кв. м., на стойност от 26,40 лева, заедно с построената в него пълна редова къща, състояща се от жилищен навес и обор, всички на стойност от 2 686,40 лева.

Видно от Решение № 11000 от 10.06.1999 г. на Поземлена комисия – гр. Бяла, че на К. Г. е възстановено правото на собственост върху процесните земеделски земи съгласно плана за земеразделяне в землището на гр. Бяла /л. 10 от делото на ВРС/, а именно:

- поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.46.56, находяща се в м-ст "Ксахандаки" с площ от 6467 кв. м., при граници имоти с № № 07598.46.84; 07598.46.57; 07598.46.55;

- поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.49.41, находяща се в м-ст "Ени махле" с площ от 10 838 кв. м., при граници имоти с № №: 07598.158.5; 07598.158.3; 07598.49.39; 7598.158.4; 07598.49.40; -

- Поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.102.28, находяща се в м-ст "Лонгоз" с площ от 4 979 кв.м., при граници имоти с № № 07598.102.51; 07598.102.42; 07598.102.43; 07598.102.27;

- поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.398.10, находяща се в ЗВКО "Аян плай" с площ от 10 294 кв.м., при граници имоти с № № 07598.398.12; 07598.398.11; 07598.407.22; 07598.398.9; 07598.398.3; 07598.398.2; 07598.398.13 и

- поземлен имот /нива/ с идентификатор № 07598.405.13, находяща се в ЗВКО "Аян плай" с площ от 14578 кв.м., при граници имоти с № № 07598.409.18; 07598.405.12; 07598.405.11; 07598.405.10; 07598.405.4; 07598.405.3; 07598.405.14.

В първоинстанционното производство са представени Заповед № РД-0700-604 от 9.09.2019 г., Заповед № РД-0700-603 от 9.09.2019 г., издадени от кмета на община Бяла, с които на Е.П., П.Х., Д.П., Х.В., М. Н., П.И., А.Й., Е.М., З.М., Е.Е., И.И., Е.И., Т.Х., В.А., Ж.Ж., Г.Ж., А.Г., Х.Х., С.Х. и Н.Х. е наредено да придобият правото на собственост върху поземлени имоти с идентификатор № 07598.405.13, с площ от 14 578 кв. м., идентичен с УПИ ХІІІ-104, кв. 405, местност „Аян Плай“, гр. Бяла, с идентификатор № 07598.398.10, с площ от 10 294 кв. м., идентичен с УПИ Х-15, кв. 398, местност „Аян Плай“, гр. Бяла.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Съобразно служебно извършената проверка по чл. 269 ГПК, съдът намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, като при преценка за правилността му следва да се съобразят посочените в жалбата оплаквания.

Предявеният иск е с правно основание чл. 34 ЗС за допускане до делба на недвижими имот, за които ищецът твърди, че са съсобствени на всички страни по делото. Съгласно разпоредбата на чл. чл. 344, ал. 1, изр. 1 ГПК в решението за допускане на делбата съдът се произнася по въпросите между кои лица и за кои имоти ще се извърши тя, както и каква е частта на всеки сънаследник, респ. съсобственик. Разпоредбата е от императивен порядък,

тъй като е насочена да обезпечи действителното установяване на правото на делба за всеки съделител, за да се прекрати имуществената общност по начин, който държи сметка за притежаваните от тях права, тъй като в противен случай би било налице неоснователно разместване на блага между съсобствениците при уравнение на техните дялове. Правото на делба чрез ликвидиране на съсобствеността и трансформирането ѝ в индивидуални собственически права на съделителите предполага безусловно установено право на собственост върху обекта в режим на имуществена общност при определени квоти на съсобствениците. В този смисъл въззивният съд, пред когото е пренесено производството по допускане на съдебната делба, е длъжен да обезпечи правилното приложение на императивния материален закон, който определя правата на съделителите в съсобствеността и да допусне делбата при законните квоти независимо от оплакванията във въззивната жалба.

Съгласно правилата за разпределяне на доказателствена тежест в процеса, съделителите следва да установят наличието на съсобственост помежду си, както и основанието, на което тя е възникнала.

Основните доводи във въззивните жалби са свързани с разпределение на дела на Н. Г.а, получен при прекратяване на съпружеската имуществена общност, придобита по време на брака ѝ с К. Г..

Както бе изяснено, К. Г. – Н. Г.а са сключили граждански брак през 1924 г., като същият е прекратен със смъртта на съпруга- К. Г., настъпила на 29.04.1969 г.

Съгласно чл. 3 от Закона за селскостопанското настаняване на бежанците, същите стават собственици на земите, в които са настанени към момента на настаняването им. Собствеността върху земите по чл. 3 ЗСНБЧСЗОСОН се придобива от момента на настаняването, като издаването впоследствие на констативен нотариален акт установява възникналото имуществено право /така решение № 307 от 30.06.2010 г. по гр. д. № 1349/2009 г. на I г. о./ В производството не са представени доказателства, от които да се установява кога се е осъществило настаняването, поради което съдът приема, че това е станало най-рано през 1959 г. от момента на сключване на договора с държавата, обективиран в нотариален акт за право на собственост върху недвижим имот, издаден въз основа на Указа за уреждане на задълженията по отм. Закон за селско стопанско настаняване на бежанците № 18, том II, дело № 351/1959 г.

От съдържанието на приложения по делото, нотариален акт от 1959 г. е видно, че е заплатена стойност във връзка с придобиване на имотите. Също така, доколкото недвижимите имоти имотите са придобити възмездно по време на брака между К. Г. и Н. Г.а, то следва да се приеме, че по отношение на същите е възникнала съпружеска имуществена общност.

На следващо място, в разпоредбата на чл. 103 СК от 1968 г. /отм/. се преуреждат правилата по заварените бракове към 22.05.1968 г. Съгласно чл. 13 от СК от 1968 г. /отм./ недвижимите и движимите вещи и права върху вещи, придобити от съпрузите през време на брака, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити. Затова и следва да се приеме, че стават общи недвижимите имоти по заварени бракове, макар и придобити и преди влизане в сила на съответния кодекс. В относимата съдебна практика на касационната инстанция, се приема, че земеделските имоти, придобити преди колективизацията на името на единия съпруг са станали съпружеска общност, ако брака е бил заварен към влизане в сила на СК от 1968 г., какъвто е настоящият случай /в този смисъл Решение № 1041 от 6.01.2009 г. на ВКС по гр. д. № 1419/2006 г., I г. о., ГК, Решение № 40 от 5.02.2009 г. на ВКС по гр. д. № 5528/2007 г., IV г. о., ГК и други/.

В решение № 4/1996 г., постановено по к. д. № 32/1995 г. на КС, с което са

съобразени и задължителните указания, дадени в ТР № 1/2004 г., ОСГК на ВКС се приема, че след включване на имотите в ТКЗС се загубват реалните им граници, но не и собствеността върху тях. Правото на собственост върху тях обаче никога не е било отчуждавано от държавата. ТКЗС е установило право на кооперативно земеползване върху внесените земеделски земи и тези, които са изключени от регулацията, но то не е придобило правото на собственост върху тях на никакво основание. Предвид изгубване на реалните граници върху имотите е било ограничено и правомощието на собствениците за разпореждане с имотите. Формално обаче те са останали собствено на тези, които са ги притежавали до отнемането им от ТКЗС, тези земи е могло да бъдат предмет на делба, съгласно чл. 71 ЗН, отменен едва през 1992 г. /ДВ бр. 60/24.07.1992 г./

В разглеждания случай, доколкото недвижимите имоти са придобити възмездно с договор с държавата по времетраенето на брака между К. и Н. Г.и, преди колективизацията и бракът е заварен от СК от 1968 г., то същите са станали СИО, която не е била изгубена при включването им в ТКЗС. В тази насока е и относимата съдебна практика, обективизирана в Решение № 252 от 19.03.2010 г. на ВКС по гр. д. № 399/2009 г., I г. о., ГК.

Затова и съпругата Н. Г.а притежава $\frac{1}{2}$ ид. ч. от възстановените недвижими имоти с Решение № 11000 от 10.06.1999 г. на Поземлена комисия – гр. Бяла. Същата ид. част от прекратената съпругеска имуществена общност, тя притежава на лично основание.

На следващо място, съгласно чл. 9, ал. 2 от действащия ЗН /в сила от 1949 г./ - преживелият съпруг при наследяване с братя и/или сестри и при продължил брак повече от 10 г. /каквото е настоящият случай/ - получава $\frac{2}{3}$ ид. ч. от дела на съпруга си в наследството. Затова и следва да се приеме, че тя получава и $\frac{2}{3}$ ид. ч. от частта на съпруга си, равняващи се на $\frac{2}{6}$ ид. ч. или общо след прибавяне на нейната $\frac{1}{2}$ ид. ч. - дял от $\frac{5}{6}$ ид. ч. Същата част следва да бъде разд. в настоящото производство, инициирано за ликвидиране на собствеността между съсобствениците по реда на чл. 34 ЗС. С оглед на горното, наведените доводи на въззивниците в тази насока се явяват основателни.

Както вече бе изяснено по-горе, делът на Н. Г.а от делбените имоти, вкл. и ид. ч., придобита от наследството на К. Г. е общо $\frac{5}{6}$ ид. ч.

Същият следва да бъде разделен поравно между братята й Х.Т., А.Д. и Ил. Д., съответно при дялове от по $\frac{5}{18}$ ид. ч. за всеки един от тях.

Съдът намира, че делът на брат й Х.Т. /починал през 1944 г./ следва да бъде разпределен между сина му - А.Н. и дъщеря му - Е.П..

Доколкото А.Н. е починал на 12.07.1968 г., съответно преди наследодателя си, на основание чл. 10, ал. 1 ЗН, следва да бъде заместен от неговите низходящи – П.Х. и Е. Х.. Ето защо, на П.Х. и Е. Х. се пада дял от по $\frac{5}{72}$ ид. ч., на основание чл. 5, ал. 1 ЗН и чл. 10, ал. 1 ЗН.

Делът на Е.П. /починала на 13.02.1982 г./, следва да бъде разпределен поравно между сина й Х.В. и дъщеря й Д.П., които получават от по $\frac{5}{72}$ ид. ч. Доколкото дъщеря й – Д.П. е починала на 29.12.2019 г., делът й следва да бъде разделен поравно между двамата й синове С.Д., В. Д. и дъщеря й Д.Р., респ. с дялове от по $\frac{5}{216}$ ид. ч. за всеки. Синът й В. Д. е починал през 2017 г., респ. преди майка си - 2019 г. Затова и на основание чл. 10, ал. 1 ЗН, същият следва да бъде заместен от неговите низходящи – двете му дъщери З.А. и Д.А., които получават равни дялове, респ. от по $\frac{5}{432}$ ид. ч. от делбените имоти.

С оглед на горното, делът на брата Х.Т. се разпределя по следния начин - на П.Х. и Е. Х. се пада дял от по $\frac{5}{72}$ ид. ч., на основание чл. 5, ал. 1 ЗН и чл. 10, ал. 1 ЗН, на Х.В. се пада дял от $\frac{5}{72}$ ид. ч., на основание чл. 5, ал. 1 ЗН и чл. 10, ал. 1 ЗН, на С.Д. и Д.Р. – дял от по $\frac{5}{216}$ ид. ч., на основание чл. 5, ал. 1 ЗН и чл. 10, ал. 1 ЗН, на З.А. и Д.А. – дял от по $\frac{5}{432}$ ид. ч., на основание чл. 5, ал. 1 ЗН и чл. 10, ал. 1 ЗН.

Делът на брата на Н. Г.а – А.Д. /починал през 1966 г./ следва да бъде разпределен между дъщерите му М. Н. и Р.В..

Доколкото М. Н. е починала през 2018 г., нейният дял от 5/36 ид. ч. следва да бъде разпределен между сина й П. Д. и дъщеря й А.Д., респ. на всеки дял от по 5/72 ид. ч. Доколкото П. Д. е починал през 2017 г., основание чл. 10, ал. 1 ЗН, същият следва да бъде заместен от неговия низходящ – К.Д..

Също така, от удостоверението за наследници, се установява, че Р.В. е починала през 2012 г., поради което делът й следва да бъде разпределен поравно между дъщеря й П.И. и сина й А.Й., респ. на всеки се пада дял от по 5/72 ид. ч.

Предвид горното, делът на брата А.Д. се разпределя по следния начин: на А.Д. и К.Д. се пада дял от по 5/72 ид. ч., на основание чл. 5, ал. 1 ЗН и чл. 10, ал. 1 ЗН, на П.И. и А.Й. – дял от по 5/72 ид. ч., на основание чл. 5, ал. 1 ЗН и чл. 10, ал. 1 ЗН.

На следващо място, съдът намира, че делът на брата Ил. Д. /починал през 1986 г./ следва да бъде разпределен поравно между двамата му синове – Д. Д., Н.Н. и дъщеря му И.Я., респ. от по 1/54 ид. ч. за всеки един от тях от процесните недвижими имоти.

Доколкото Д. Д. е починал през 1990 г., то делът му следва да бъде разпреден поравно между двете му дъщери – Е.М. и З.М.. Затова и на всяка една от тях се пада дял от по 5/108 ид. ч.

Делът на И.Я. /починала през 2005 г./ следва да бъде разпределен на сина й Е.Е.. Ето защо, последния получава 1/54 ид. ч. от недвижими имоти, предмет на съдебната делба.

От преставеното удостоверение за наследници се установява, че Н.Н. е починал през 2017 г. Затова и делът му следва да бъде разпределен поравно между сина му – И.И. и Е.И., на основание чл. 5, ал. 1 ЗН, респ. от по 5/108 ид. ч. за всеки един от тях.

Предвид горното, делът на брата Ил. Г. от 1/18 ид. ч., се разпределя както следва: Е.М., З.М., И.И. и Е.И. получават дялове от по 5/108 ид. ч., на основание чл. 5, ал. 1 ЗН, а Е.Е. получава дял от 5/54 ид. ч., на основание чл. 5, ал. 1 ЗН.

С оглед на гореизложеното, останалата 1/3 ид. ч. от наследството на К. Г., като част от половината от делбеното имущество, следва да бъде разпредЕ. поравно между тримата му братя – К. Г., Ил. Г. и Н. Г. от по 1/9 ид. ч. от наследството на К. Г. /т. е. от 1/2 ид. ч./. Следователно делът, на братята му възлиза на 1/18 ид. ч. от процесните имоти за всеки един от тях.

Съдът намира, че делът на Н.Х. /починал през 1990 г./ следва да бъде разпределен на сина му Н.Х.. Ето защо, на последния се пада дял от 1/18 ид. ч., на основание чл. 10, ал. 1 ЗН.

Делът на брата на К. Г. – Ил. Г. /починал през 1980 г./ следва да бъде разпределен поравно между синовете му – А.Г. и Х. Г.. Затова и те получават от по 1/36 ид. ч. от процесните имоти, на основание чл. 5, ал. 1 ЗН.

Делът на брата – К. Г. /починал през 1970 г./, следва да бъде разпределен между двете му деца – синът му Т.Х. и дъщеря му К. А.а. Доколкото дъщеря му е починала през 2017 г., нейният дял от 1/36 ид. ч. следва да бъде разпределен поравно между съпруга й В.А. и синовете й - Ж. А. и Г.Ж.. С оглед на горното, на Т.Х. се пада дял от 1/36 ид. ч., на основание чл. 5, ал. 1 ЗН, на В.А., Ж.Ж. и Г.Ж. се пада дял от по 1/108 ид. ч., на основание чл. 9, ал. 1 ЗН и чл. 5, ал. 1 ЗН.

След извършени математически изчисления и приравняване в знаменател се получават дяловете на страните, както следва:

- ТР. К. ХР., ЕГН: ***** - 12/432 ид. ч.;

- В. Ж. АТ., ЕГН: ***** - 4/432 ид. ч.;
- Ж. В. Ж., ЕГН: ***** - 4/432 ид. ч.;
- Г. В. Ж., ЕГН: ***** - 4/432 ид. ч.;
- Н. П. ХР., ЕГН: ***** - 24/432 ид. ч.;
- АТ. ИЛ. Г., ЕГН: ***** - 12/432 ид. ч.;
- ХР. ИЛ. ХР., ЕГН: ***** - 12/432 ид. ч.;
- ЕЛ. АНГ. П., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- П. АНГ. ХР., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- СТ. АЛ. Д., ЕГН: ***** - 10/432 ид. ч.;
- ДР. ХР. Р., ЕГН: ***** - 10/432 ид. ч.;
- ЗЛ. В. АП., ЕГН: ***** - 5/432 ид. ч.;
- Д. В. АЛ., ЕГН: ***** - 5/432 ид. ч.;
- ХР. СТ. В., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- К. П. ДЖ., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- А. ОГ. ДЖ., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- П. Г. ИВ., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- АНГ. В. Й., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- ЕЛ. Д. М., ЕГН: ***** - 20/432 ид. ч. ;
- ЗЛ. Д. М., ЕГН: ***** - 20/432 ид. ч.;
- ЕНЧ. К. ЕН., ЕГН: ***** - 40/432 ид. ч.;
- ИЛ. Н. ИЛ., ЕГН: ***** - 20/432 ид. ч.;
- ЕЛ. Н. ИЛ., ЕГН: ***** - 20/432 ид. ч.;

В заключение, искът се явява основателен по отношение на процесните недвижими имоти, доколкото е налице съсобственост между страните в настоящото производство, искът се явява основателен, поради което между тях следва да бъде допусната делба при горепосочени квоти.

Поради частично несъвпадане в крайните изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде отменено в частта за определените квоти.

Относно съдебно-деловодните разноски:

При този изход от делото, разноски се дължат в полза на въззивниците.

Въззивниците ХР. СТ. В., ЕЛ. Д. М., ЗЛ. Д. М., П. Г. ИВ., ЕНЧ. К. ЕН., ЕЛ. Н. ИЛ., ИЛ. Н. ИЛ., А. ОГ. ДЖ. и К. П. ДЖ., претендират заплащането на съдебно-деловодни разноски в общ размер на 675 лева, от които 275 лева за държавна такса и 400 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. Наведеното възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, съдът намира за неоснователно доколкото е съобразено с чл. 7, ал. 4, вр. с ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения. С оглед на горното, в полза на същите следва да се присъдят съдебно-деловодни разноски в общ размер на 675 лева.

П. АНГ. ХР. и ЕЛ. АНГ. П. претендират заплащането на съдебно-деловодни разноски, като представят доказателства за направата на такива за държавна такса от 50 лева. С оглед на горното, насрещните страните, следва да бъдат осъдени да им заплатят

съдебно-деловодни разноси в размер на 50 лева.

Воден от изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260815 от 9.03.2021 г., постановено по гр. д. № 19658/ 2019 г. по описа на Районен съд – Варна, в **ЧАСТТА** относно квотите, като **ОПРЕДЕЛЯ** делбата да бъде извършена при следните **КВОТИ**:

- на ТР. К. ХР., ЕГН: ***** - 12/432 ид. ч.;
- на В. Ж. АТ., ЕГН: ***** - 4/432 ид. ч.;
- на Ж. В. Ж., ЕГН: ***** - 4/432 ид. ч.;
- на Г. В. Ж., ЕГН: ***** - 4/432 ид. ч.;
- на Н. П. ХР., ЕГН: ***** - 24/432 ид. ч.;
- на АТ. ИЛ. Г., ЕГН: ***** - 12/432 ид. ч.;
- на ХР. ИЛ. ХР., ЕГН: ***** - 12/432 ид. ч.;
- на ЕЛ. АНГ. П., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- на П. АНГ. ХР., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- на СТ. АЛ. Д., ЕГН: ***** - 10/432 ид. ч.;
- на ДР. ХР. Р., ЕГН: ***** - 10/432 ид. ч.;
- на ЗЛ. В. АП., ЕГН: ***** - 5/432 ид. ч.;
- на Д. В. АЛ., ЕГН: ***** - 5/432 ид. ч.;
- на ХР. СТ. В., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- на К. П. ДЖ., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- на А. ОГ. ДЖ., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- на П. Г. ИВ., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- на АНГ. В. Й., ЕГН: ***** - 30/432 ид. ч.;
- на ЕЛ. Д. М., ЕГН: ***** - 20/432 ид. ч. ;
- на ЗЛ. Д. М., ЕГН: ***** - 20/432 ид. ч.;
- на ЕНЧ. К. ЕН., ЕГН: ***** - 40/432 ид. ч.;
- на ИЛ. Н. ИЛ., ЕГН: ***** - 20/432 ид. ч.;
- на ЕЛ. Н. ИЛ., ЕГН: ***** - 20/432 ид. ч.;

ОСЪЖДА ТР. К. ХР., ЕГН: ***** , В. Ж. АТ., ЕГН: ***** , Ж. В. Ж., ЕГН: ***** , Г. В. Ж., ЕГН: ***** , Н. П. ХР., ЕГН: ***** , АТ. ИЛ. Г., ЕГН: ***** , ХР. ИЛ. ХР., ЕГН: ***** , СТ. АЛ. Д., ЕГН: ***** , ДР. ХР. Р., ЕГН: ***** , ЗЛ. В. АП., ЕГН: ***** , Д. В. АЛ., ЕГН: ***** , ХР. СТ. В., ЕГН: ***** , К. П. ДЖ., ЕГН: ***** , А. ОГ. ДЖ., ЕГН: ***** , П. Г. ИВ., ЕГН: ***** , АНГ. В. Й., ЕГН: ***** , Еленка Д.а М., ЕГН: ***** , ЗЛ. Д. М., ЕГН: ***** , ЕНЧ. К. ЕН., ЕГН: ***** , ИЛ. Н. ИЛ., ЕГН: ***** , ЕЛ. Н. ИЛ., ЕГН: ***** да заплатят на ЕЛ. АНГ. П., ЕГН: ***** и П. АНГ. ХР., ЕГН: ***** сумата от **50 лв. /петдесет лева/**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноси за настоящата инстанция.

ОСЪЖДА ТР. К. ХР., ЕГН: ***** , В. Ж. АТ., ЕГН: ***** , Ж. В. Ж., ЕГН: ***** , Г. В. Ж., ЕГН: ***** , Н. П. ХР., ЕГН: ***** , АТ. ИЛ. Г., ЕГН: ***** , ХР. ИЛ. ХР., ЕГН: ***** , ЕЛ. АНГ. П., ЕГН: ***** , П. АНГ. ХР., ЕГН: ***** , СТ. АЛ. Д., ЕГН: ***** , ДР. ХР. Р., ЕГН: ***** , ЗЛ. В. АП.,

ЕГН: *****, Д. В. АЛ., ЕГН: *****, АНГ. В. Й., ЕГН: ***** да заплатят на ХР. СТ. В., ЕГН: *****, ЕЛ. Д. М., ЕГН: *****, ЗЛ. Д. М., ЕГН: *****, П. Г. ИВ., ЕГН: *****, ЕНЧ. К. ЕН., ЕГН: *****, ЕЛ. Н. ИЛ., ЕГН: *****, ИЛ. Н. ИЛ., ЕГН: *****, А.О. Д., ЕГН: *****, К. П. ДЖ., ЕГН: ***** сумата от **675 лв. /шестстотин седемдесет и пет лева/**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноси за настоящата инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, по реда на чл. 280, ал.1, респ. ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____